

Un patrimoni de tota l'Església

Entrevista amb Mons. Xavier Echevarría tres mesos després de la canonització de sant Josepmaria, on va parlar, entre d'altres temes, de la necessitat de fer veure que “la santedat no es queda en un ideal "espiritualista", sinó que comporta fruits de justícia i de pau”.

10/01/2003

A tres mesos de distància, quin diagnòstic faria de la canonització

de Josepmaria Escrivà, en relació amb l'Església i al món?

Un cardenal alemany ha declarat que la canonització suposa la "desprivatització" del fundador de l'Opus Dei, afirmant així que ara els seus ensenyaments i el seu exemple s'estenen per tota l'Església, no només als fidels de la Prelatura. Em sembla una imatge encertada. A la vegada, es podria dir que aquella realitat es remunta als primers anys de l'activitat sacerdotal de Josepmaria Escrivà: des de llavors va moure moltíssimes persones a prendre's seriosament la vida cristiana, a donar-se a Déu completament, a servir l'Església.

Evidentment, a partir d'ara aquest fenomen adquireix perfils nous. Ho han assenyalat nombrosos comentaristes: els ensenyaments de sant Josepmaria sobre la santificació del treball i de la vida ordinària

constitueixen ja un patrimoni de tota l'Església. La presència de centenars de milers de persones a la Plaça de Sant Pere; els milions de ciutadans dels països més diversos que han seguit la cerimònia per ràdio, televisió o internet; l'interès dels mitjans de comunicació; les declaracions de nombroses personalitats: són senyals que confirmen que la santedat no és un concepte oblidat, que l'Església té i tindrà sempre —no cap altra possibilitat— un missatge significatiu pel món.

Durant els últims segles s'ha produït un procés de secularització, que propugna un estil de conducta sense dimensió sobrenatural, "com si Déu no existís"; però en els nostres dies estem observant un procés de signe contrari, que a la "secularització" oposa la "secularitat" ben entesa: és a dir, una manera més profunda de comprendre la relació entre la fe i la

vida ordinària. En aquest context d'inici d'una època, de renovació perenne de l'Església, de mostrar Crist que només "passa de moda", se situa el missatge del nou sant.

El fet que monsenyor Escrivà hagi estat canonitzat, marca alguna cosa especial per a l'Obra?

Sens dubte la canonització representa un moment molt important per a la Prelatura de l'Opus Dei. En l'àmbit personal, per a cadascun dels fidels de la Prelatura la canonització és una nova confirmació dels seus anhels, i un desafiament sant per arribar a tot allò que Déu ens demana. L'esperit de sant Josepmaria no és solament una promesa, sinó un camí ben concret i eficaç per assolir la santedat. A més, la canonització representa una crida a la responsabilitat: les ensenyances d'aquest sacerdot han de donar fruit

de santedat, de virtuts, d'entrega a Déu i als altres.

Molts cardenals i bisbes ho han repetit en les misses d'acció de gràcies després del dia 6: l'Església espera dels fidels de la Prelatura el seu servei específic en favor de les esglésies locals i de la societat en la qual viuen. En particular, com no deixa de subratllar el Papa, cadascun se sent impulsat a servir els qui es troben en situació d'una necessitat material o espiritual més gran, i també —això és molt important— a aprendre dels altres.

Quins passos ha de donar ara l'Opus Dei —mirant cap endavant —, amb el seu fundador canonitzat?

La Prelatura existeix per servir l'Església: no persegueix una estratègia pròpia. I Joan Pau II ha determinat les prioritats per a tota l'Església, en aquest moment de la

història, en la seva Carta apostòlica *Novo millennio ineunte*. Aquesta és l'orientació que tots els cristians hem de tenir present per a portar pel bon camí la labor pastoral de l'Església, i per tant també la labor de la Prelatura de l'Opus Dei. En aquest context, per raons evidents, els fidels de l'Opus Dei se saben compromesos de manera molt particular en la difusió de la cerca de la santedat en la vida ordinària. I concretament, treballen amb il·lusió per mostrar que la santedat no es queda en un ideal "espiritualista", diguem-ho així, sinó que comporta fruits de justícia i de pau, quan els catòlics s'esforcen per buscar-la.

Monsenyor Escrivà sostenia —en considerar la situació de l'home i la societat del segle XX—, que "aquestes crisis mundials són crisis de sants". Què pot dir al respecte? Segueix sent vàlid

aquest dictamen per a l'home i la societat del segle XXI?

Sí, és clar, segueix sent vàlid. Voldria afegir més: penso que cada dia es descobreixen amb més claredat la densitat i la veritat d'aquelles paraules. N'hi ha prou amb repassar tants esdeveniments de l'actualitat marcats per la violència, la corrupció o la injustícia. No em refereixo tan sols a les guerres i al terrorisme internacional. Vull mencionar també els casos que estan molt a prop de cadascun de nosaltres, que llegim tots els dies en les pàgines locals dels diaris. Estem comprovant que no guarda límits l'agressivitat que desenvolupa l'ésser humà quan s'oblida de Déu, de les normes morals, del respecte a la vida i a la dignitat dels altres. I no es pot combatre el mal només amb l'amenaça del càstig. És precis sembrar i proclamar el bé, la veritat, a través de les petites i les grans

accions de la caritat i de la justícia, cadascun en el seu lloc, encara que s'hagi d'anar contra corrent.

Perquè abundi la pau en el món ha de créixer primer la pau en els cors, deia sant Josepmaria. I la pau interior no s'obté amb una vida despreocupada i egòlatra, sinó amb sacrifici, amb la renúncia a l'egoisme. Sant es fa precisament qui, seguint el model de Jesucrist, converteix la seva vida en una ofrena a Déu i als altres: paradoxalment, en declarar la "guerra" a sí mateix, "l'home vell", troba la tranquil·litat de la pròpia consciència, la pau interior, que després transmet necessàriament al seu voltant.

Vostè ja coneix la difícil situació que es troba el nostre país. Quin missatge donaria el fundador de l'Opus Dei als argentins, si estigués entre nosaltres com al 1974?

En una reunió amb multitud de persones, en aquell viatge de 1974, el van fer una pregunta semblant. El moment històric era diferent, però penso que la resposta serveix també per la situació actual. Me la sé quasi de memòria: "Que sembreu la pau i l'alegria per tot arreu; que no digueu cap paraula molesta per ningú; que sapigueu anar del braç dels que no pensen com vosaltres. Que no maltracteu mai ningú; que sigueu germans de totes les criatures, sembradors de pau i d'alegria..."; i no va deixar d'assenyalar que aquesta convivència cristiana no significa cedir en l'error, en la falsa doctrina.

Recordo que va repetir, jo crec que a propòsit, allò de sembrar la pau i l'alegria. Qui viu així, aferrissat a difondre al seu voltant sentiments de pau i d'alegria, sap superar els moments humanament difícils. Treballant dur, és clar, però descobrint en aquest treball la

presència amorosa de Jesucrist. Per això, penso que sant Josepmaria tornaria a dir el mateix, en la conjuntura actual, a tots els homes i dones de l'Argentina. En els moments de necessitat es necessita i es nota especialment el valor de la fraternitat.

Paulina Lo Celso (Argentina) 06 de gener de 2003

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/un-
patrimoni-de-tota-lesglesia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/un-patrimoni-de-tota-lesglesia/) (08/08/2025)